**ચોપાઇ-** અલબેલોજી આનંદકારી, આવ્યા ગઢડે દેવ મુરારી ।
સર્વે દાસને દર્શન દીધાં, જનનાં મન મગન કીધાં ॥૧॥
બેઠા વાલ્યમ આસન વાળી, જન સહુ રહ્યા સામું ભાળી ।
જેમ ચંદને જુવે ચકોર, જેમ મેઘને જુવે છે મોર ॥૨॥
એમ સર્વે રહ્યા સામું જોઈ, મીટે મટકું ન ભરે કોઈ ।
પછી બોલિયા પ્રાણજીવન, તમે છો સુખિયા સહુ જન ॥૩॥
પછી બોલિયા જન જોડી હાથ, તમને નિર્ખિ સુખી છીએ નાથ ।
પછી સુંદર ભોજન કરી, જન હેતે જમ્યા તિયાં હરિ ॥૪॥
અતિ હેતે બોલે વાલો વળી, સર્વે રાજી થાય તે સાંભળી ।
દેશદેશના દાસ સંભારી, વખાણે તેને દેવ મુરારી ॥૫॥
બીજી બહુ બહુ કરે વાત, સુણી જન થાય રળિયાત ।
એમ કરતાં માસ દોય થયા, દિન દશ તે ઉપર ગયા ॥૬॥
ત્યારે બોલિયા જીવનપ્રાણ, સુણો સંત સર્વે સુજાણ ।
હતી અસુરની જે ઉપાધિ, તે આ સમે સમી ગઈ બાધી ॥૭॥
થયું રાજય હવે ન્યાયવાળું, સર્વે ગરીબ રાંકને સુખાળું ।
હવે જોર જુલમ ન થાય, તમ જેવા સાધુ ન પીડાય ॥૮॥
માટે રાખો પ્રથમની રીત, અતિ સુંદર પરમ પુનિત ।

એમ કહ્યું જનને મહારાજે, તેવી રીત્ય રાખી મુનિરાજે ॥૯॥
પછી આવ્યો છે ફાગણ માસ, હોળી રમવા થયા હુલાસ ।
ભાલ મધ્યે ગામ મછિયાવ્ય, વસે ભક્ત તેને અતિ ભાવ ॥૧૦॥
તેણે હરિને તેડાવ્યા હેતે, તિયાં પધારિયા પ્રભુજી પ્રીતે ।
સખા સહિત આવ્યા ભગવાન, દીધાં દાસને દર્શનદાન ॥૧૧॥
દેશદેશના સતસંગી આવ્યા, તિયાં સર્વે મુનિને બોલાવ્યા ।
કરવા ઉત્સવ દેવા દર્શન, અતિ રાજી છે પ્રાણજીવન ॥૧૨॥
મિઠી વાણીએ સહુને બોલાવે, વાત વાલાની સહુને ભાવે ।
વળી પ્રશ્ન ઉત્તર તિયાં થાય, જન ગુણ ગોવિંદના ગાય ॥૧૩॥
પછી આવ્યો ઉત્સવનો દન, રમવા રાજી જનશું જીવન ।
થયા અલબેલો અસવાર, સંગે સખા હજારો હજાર ॥૧૪॥
ભરી ફાંટ્યે ને ફેંકે ગુલાલ, ચડી ગરદી ગગનમાં લાલ ।
રસબસ થયા સખા રંગે, રમતાં રંગ રસિયા સંગે ॥૧૫॥
વાજે વાજાં વિવિધનાં કઈ, જેજેકાર રહ્યો તિયાં થઈ ।
એમ રમે રંગભીનો હોળી, સંગે લઈ મુનિજન ટોળી ॥૧૬॥
સહુ જનની પુરી છે હામ, પછી નાહ્યા સરોવરમાં શ્યામ ।
ત્યાંથી અલબેલો આવ્યા ઉતારે, થઈ રૂડી રસોઈ તે વારે ॥૧૭॥
જમ્યા જીવન જન જમાડ્યા, સર્વે સંતને મોદ પમાડ્યા ।
જને બાંધ્યો હિંડોળો ત્યાં બાર, હરિ બેઠા હિંડોળા મોઝાર ॥૧૮॥
પછી ઝુલ્યા હિંડોળે જીવન, સર્વે જનને કર્યા મગન ।
પછી મેડીયે બેઠા મહારાજ, આવ્યા મલ્લ ત્યાં રમવા કાજ ॥૧૯॥
દિઠી જેઠિની રમત્ય સારી, રિઝી દીધો શિરપાવ ઉતારી ।
એમ લીળા કરી અલબેલે, દિધાં દર્શન છેલ છબિલે ॥૨૦॥
કરી લીળા ત્યાં બહુ જીવને, ફાગણ સુદી પુન્યમને દને ।
તેદિ લીળા કરી મછિયાવ્યે, કરાવી ફુઈબાઈએ ભાવે ॥૨૧॥
પછી ત્યાંથી ચાલ્યા તતકાળ, આવ્યા દદુકે દીનદયાળ ।
તિયાં ભક્ત વસેછે ભાવિક, જેને આશરો સ્વામીનો એક ॥૨૨॥

તેણે તેડી મુનિજન સાથ, રૂડી રસોયે જમાડ્યા નાથ ।
પછી જમાડી સંતની મંડળી, કરી સુંદર રસોઈ ગળી ॥૨૩॥
પ્રભુ પોતે પીરસવા ઉઠ્યા, દાસ ઉપર દયાળુ ત્રુઠ્યા ।
લઈ લાડુ કરે મનુવાર, જમાડી સંત પમાડ્યા હાર ॥૨૪॥
એમ આપી સુખ અતિઘણાં, કર્યાં રાજી મન જનતણાં ।
પછી અલબેલે આગન્યા કીધી, સર્વે સંતને શીખજ દીધી ॥૨૫॥
પછી રહ્યા તિયાં એક રાત્ય, ત્યાંથી પ્રભુ પધાર્યા પ્રભાત્ય ।
જોઈ જનના મનનો ભાવ, પાછા પધારિયા મછિયાવ ॥૨૬॥
રહ્યા તિયાં પોતે પંચ દન, દિધાં દયા કરી દરશન ।
પછી ત્યાંથી ચાલ્યા તતકાળ, આવ્યા શ્યામળો ગામ શિયાળ ॥૨૭॥
તિયાં ભક્ત વસે તુલાધાર, રૂડો જન ને મન ઉદાર ।
તેને ઘેર ઉતર્યા મહારાજ, કરાવ્યાં ભોજન નાથ કાજ ॥૨૮॥
ત્યાંથી જમી ચાલ્યા અલબેલો, રહ્યા રોઝકે છેલ છબિલો ।
ત્યાંથી ચાલિયા સુંદર શ્યામ, આવ્યા ગોવિંદ ગઢડે ગામ ॥૨૯॥
સર્વે જન કરે જે જે કાર, ધન્ય ધન્ય એ થાય ઉચ્ચાર ।
એવી કીરતિ કાને સાંભળી, સર્વે અસુર ઉઠ્યા છે બળી ॥૩૦॥
કહે અસુર સરવે મળી, સતસંગીને નાખીયે દળી ।
એમ પાપી મળી પરિયાણ્યા, દેશદેશના અસુર આણ્યા ॥૩૧॥
મોટે દૈત્યે મનસુબો કરી, આવ્યા બહુ બળે બંદૂકો ભરી ।
સહુ દિશેથી લીધા છે ઘેરી, ખરા ખેધકુ સાધુના વેરી ॥૩૨॥
માંહોમાંહિ બોલે એમ પાપી, નાખો સતસંગી સહુને કાપી ।
ચોંપે ચડાવી બંધુકો હૈયે, બોલિયા હરિના ભક્ત તૈયે ॥૩૩॥
કરો ઘાવ શું રહ્યા વિચારી, પછી જુવો રમત્ય અમારી ।
તૈયે અસુરે બંધુકો દાગી, ઉડી આગ્ય ને ડાઢિયો લાગી ॥૩૪॥
પછી એવું જણાણું છે એને, આજ ન મુકે જીવતા કેને ।
પછી પાપી પાછા પગ ભરી, ગયા કાળાં મોઢાં સહુ કરી ॥૩૫॥
પડ્યા પાપી પાછા પાપવશ, માસ જયેષ્ઠ શુદી ચઉદશ ।

તેદિ દુષ્ટે એ રચ્યોતો દગો, દગો અંતે નોય કેનો સગો ॥૩૬॥
પાપી પોતાના પાપમાં ગયા, હરિભક્ત તે નિર્ભય રહ્યા ।
પછી ત્યાંથી સધાવિયા શ્યામ, આવ્યા નાથ કારીયાણી ગામ ॥૩૭॥
રહ્યા દન દોચાર એ ઠામ, પછી આવિયા ગઢડે ગામ ।
આવ્યા સાધુ રામદાસ કાજ, કર્યું રામદાસે તન ત્યાજ ॥૩૮॥
જ્યેષ્ઠવદી તે છઠ્યને દન, તેદિ ત્યાગ્યું છે તેમણે તન ।
એહ કાજે રહ્યા એક રાત, પાછા પ્રભુ પધાર્યા પ્રભાત ॥૩૯॥
દિન દશ પાંચ તિયાં રહ્યા, કરી જીત ગઢડે આવિયા ।
આવી તીરથવાસીને કાજે, બંધાવ્યું સદાવ્રત મહારાજે ॥૪૦॥
આપે અન્ન જમે જન બહુ, સુણી આવે અન્નારથી સહુ ।
બાંધી ધર્મની ધ્વજા તે બહાર, દિયે અન્ન બહુ દેદેકાર ॥૪૧॥
બીજી જમે મુનિની મંડળી, થાય આનંદ ઉત્સવ વળી ।
એમ કરતાં વીત્યું છે ચોમાસું, ગયો ભાદ્ર ને આવિયો આસુ ॥૪૨॥
પછી સુરતથી સતસંગી આવ્યા, પ્રભુને કાજે પોશાગ લાવ્યા ।
લાવ્યા પાઘ સુંદર છોગાળી, નામે અંકિત અતિ રૂપાળી ॥૪૩॥
લાવ્યા વાઘો સુંદર સુરવાળ, બહુ પ્રેમેશું પૂજયા દયાળ ।
થયા રાજી પોતે મહારાજ, પહેર્યાં વસ્ત્ર જન હેત કાજ ॥૪૪॥
જેના સેવક આતમારામ, માને પોતાને પૂરણકામ ।
તેના સ્વામીને કેમ કહેવાય, જે આ પ્રાકૃત પૂજાને ચાય ॥૪૫॥
માટે જનના ભાવને જોઈ, લિયે પૂજા પ્રસન્ન મન હોઈ ।
એમ કરતાં આવી દીવાળી, પૂરી દીપની માળા રૂપાળી ॥૪૬॥
તિયાં બેઠા અલબેલો આવી, સુંદર મૂરતિ સહુને ભાવી ।
જોઈ જન થયા છે મગન, સહુ કહે સ્વામી ધન્ય ધન્ય ॥૪૭॥
પછી બહુભાતે કર્યાં ભોજન, વિધવિધનાં કર્યાં વ્યંજન ।
ઘણે અન્ને અન્નકોટ કીધો, વાલે પ્રેમેશું પ્રસાદ લીધો ॥૪૮॥
પછી જમાડ્યો જનનો સાથ, પ્રભુ પીરસે પોતાને હાથ ।
દીધું નાથે સુખ લીધું જને, કાર્તિક શુદી એકમને દને ॥૪૯॥

તેદિ આવ્યા મુનિ સહુ મળી, દેશોદેશ જે હતી મંડળી ।
કરાવિયો ઉત્સવ એ દને, જયા લલિતા ઉત્તમ જને ॥૫૦॥

ઇતિ શ્રીમદેકાન્તિકધર્મ પ્રવર્તક શ્રીસહજાનંદસ્વામિ શિષ્ય
નિષ્કુળાનંદમુનિ વિરચિતે ભક્તચિંતામણિ મધ્યે શ્રીહરિચરિત્રે ગઢડે
અન્નકોટનો ઉત્સવ કર્યો એ નામે પિચ્યાશિમું પ્રકરણમ્ ॥૮૫॥